

VE STŘÍBŘIŘNĚ
se dějí zázraky.
Čiré sklo získá
během pár vteřin
zrcadlový efekt.

VŠECHNY FÁZE
zrodu křehké krásy
jsou ruční práce.

tou submisivnější. Ráda se nechává vést, ale stejně tak má ráda svůj prostor, kdy může vést ostatní. „Před Koulierem jsme se každý věnoval své práci a doma jsme to neprobírali. Tam jsme byli šťastní, že nemusíme řešit problémy toho druhého v podnikání, ani problémy navzájem. Až ozdoby nás učí nastavovat si pravidla, k nimž si hledáme cestu,“ říká podnikatelka.

Naopak cestu k nové skleněné ozdobě může ve firmě hledat každý. Třeba Kateřině se často zdají živé sny, v nichž vidí konkrétní ozdoby, které se ještě nevyráběly. Takto vznikly duhové cibule, ozdoby stříkané v duhových barvách. Když se povede foukačům a malířkám vysvětlit, co se jí zdálo, vyrobená

ozdoba je prý ve finále ještě krásnější než ve snu. Součástí jedné kolekce je například vzor čtyřlístku. „To je typický příklad dekoru s evolucí. Jsem z něho nadšená. Když jsme tvořili naše základní kolekce, mezi jedněmi z prvních byla žlutá a pro ni jsme vymýšleli nové dekory. Vyrobené vzorky jsme věšeli na stromek, abychom viděli, jak působí. Ale ozdoba vás musí chytit za srdce, i když ji držíte v ruce nebo vidíte v krabičce či jiném obalu. Na jedné z těch testovacích ozdob byla květina, nepravidelnými tvary mi připomínala čtyřlístek. Malířky ho namalovaly a vypadal fantasticky,“ říká.

Jindy se zase stane, že Kateřina vidí už výsledek a pak se malířky ptá: Prosím vás, Jaruško, kde jste se inspirovala? A Jaruška odpoví, že sama sebe nepoznává, prý to z ní tak nějak samo padá. „Na to můžu odpovědět jen jedno. Super, tak ať to padá ještě aspoň hodinu. Zkrátka někdy jsou okamžiky tvůrčí, aniž víme proč, jindy nás něco inspiruje a stejně tak se může stát, že zkusíme a hledáme nové cesty, které nakonec nikam nevedou,“ tvrdí.

JAK SE RODÍ TVARY

Zajímá vás, jak ozdoby vznikají? Máte možnost, na Oflendě vás rádi uvidí. S největší pravděpodobností se tu potkáte s vedoucí provozu Vladimírou Jelínkovou, která rozděluje práci zaměstnancům, objednává materiál a pečuje o vás, zákazníky. Většinou si lidé přijdou ozdoby nejen koupit, každý chce vidět, jak se vyrábí. Vladka sama pracovala jako foukačka čtyři roky a další dva roky ozdoby malovala. „Tedy, spíš jsem se pokoušela, protože co mají děvčata v ruce přes 20 let, to je proti mně neskutečné,“ říká skromně, když nás vítá alespoň na dálku. A vysvětluje, že foukač se nejdříve učí vyfouknout koule, což trvá i rok nebo rok a půl. Není to žádná legrace, a to se bavíme o základní verzi ozdoby. Někdo může zůstat u koulí, jiný se posune k dalším tvarům, majstrštyk představuje labuť. Při jejím vyfouknutí se pracuje s takzvanou formou, do které se nahřáté sklo vkládá, ovšem jen pro část těla. U krku a hlavy nastupuje tvarování skla a foukání zároveň. Jde to rychle, jedna labuť bude hotová asi za tři minuty.

Polotovar pro výrobu představují čiré duté trubice, asi 1,6 metru dlouhé, můžou se lišit průměrem a také silou skla. Tyče se dováží ze zahraničí a čiré jsou proto, aby foukač při práci dobře viděl, jak se ozdoba tvaruje. Nejprve si však musí trubici rozdělit na díly, těm se říká odtažky. Trubicu drží nad hořákem a za pomoci strojků ji otáčí a napaluje. Vladka připomíná, že sklo nevede teplo, tudíž foukače nepálí, navíc při vyfukování ozdoba zároveň chladne, teplá je asi tak půl minuty. S foukačem si